

Život jako cukrkandl

Hanka Hosnedlová

Nesnáším Šimovou. Možná ještě víc než pavouky, a ty tedy fakticky nesnáším hodně. Těm se ovšem můžu nějak vyhnout nebo je třeba i zašlápnout, ale Šimovou ne. Tu mám denně na očích, tedy, když jsme ve škole. Chodíme totiž do stejné třídy, do sedmý bé, a navíc sedí v lavici přede mnou. Tak se pořád musím koukat na ty její hladký černý vlasy a záda ve značkovejch trikách.

Nesnáším, jak těma svejma dlouhejma vlasama pohazuje a jak se jí lesknou. Možná proto, aby mě naštvála, protože já mám teď vlasy krátký – ostříhaný na kuře. A taky její vinou! Všechno je vlastně její vinou! Všechno zlý je její vinou!

Dřív jsme spolu hodně kamarádily – říkali nám black and white, tedy jako černá a bílá, jestli mi rozumíte. No, já jsem totiž blondýnka a ona černovlasá. Chodily jsme spolu plavat, do kina, bruslit, na kroužky, špitaly jsme si o klukách, vystřihovaly si fotky herců a vypisovaly si hezký básničky o lásce a tak, dokonce jsme měly společnej tajnej deník v takový kukani, co jsme si udělaly u nich na půdě mezi starým nábytkem, jako svoje ukrytý doupě... To jsem jí ještě říkala Reny – jako Renato – a ona mně Jeny – jako Jarmilo. Není to úžasný? Tedy nebylo to úžasný?

Bylo... Jako z nějakýho filmu. Až do chvíle, kdy Renata, teda Šimová, odjela na celý prázdniny ke svému pravému tátovi do Švédska. Vůbec se jí nechtělo, brečela a říkala, že na vztek svý mámě, která jí tam posílala i přes její protesty, si nechá ty svý krásný dlouhý vlasy ostříhat úplně nakrátko. Aby se jí pomstila. Tak jsem jí přísahala, to se mezi velkejma kamarádkama vždycky tak dělá, že se taky nechám ostříhat, abysme jako protestovaly spolu. Měla jsem vlasy skoro tak dlouhý jako ona a vlastně od první třídy nestříhaný. Je to sice škoda, ale přece ji v tom nenechám samotnou. A protože jsem přísahu dodržela, mám teď na hlavě něco jako blondětej kaktus. No, ještě že mi říkají kuře a ne kaktus.

Renata přijela za čtyři měsíce, odjížděla ještě před vysvědčením a do školy nastoupila až koncem září. Odpustila bych jí, že mi z toho Švédska napsala jen jednu pohlednici, a to ještě nic moc obrázků, že za mnou nezašla hned, když se vrátila domů, dokonce možná i to, že se nenechala ostříhat, jak jsme se domluvily. I když mě to všechno pekelně štvalo, byla jsem nažhavená, co všechno prožívala... Ale byla najednou úplně jiná, a co bylo ze všeho nejhorší, byla najednou o půl hlavy větší než já a ke všemu ještě jí narostly prsa! A mně ne!

Máma mě utěšovala, že všechno svůj čas, ale já tu hrůzu prožívala právě teď. Bylo mi skoro třináct a svět mě nebral moc vážně. Najednou se všichni kluci začali točit kolem Renaty a fakt se dost ztrapňovali, jak se jí vnucovali. Nejradši bych je něčím bacila, nebo ještě raději ji... A ona dělala, jako že je to normální, jako že nic, a klidně se před nima nakrucovala a vystrkovala ty svý čerstvý kozičky. I ve dvoudílných plavkách, ve kterých vypadala fakt skoro jako dospělá. Když jsem jí naznačila, že je to dost blbý a trapný, prohlásila uraženě, že jí prostě závidím, protože ty má rozinky ještě nezačaly ani kynout. Nato jsem jí řekla, že je blbá a nafoukaná nána, že je falešnice, která ani neumí dodržet sliby, a že s ní končím, protože s podrazačkama nekamarádím. Pohodila jen těma svýma dlouhýma vlasama a řekla úplně chladně, jako kdyby jí to bylo fakt úplně jedno, zatímco já skoro rozčilením skoro bulela: „Jak chceš!“ A natruc si pak sedla do lavice k Máchovi, protože věděla, že se mi vždycky líbil. A to jsem jí celou dobu držela místo vedle sebe.

A já blbeček se ještě pár dní předtím těšila, jak jí budu vyprávět o tom nádherném létě s Vilémem, tedy jako s Máchou, kdy jsme společně chodili na ranč za huculama. Vlastně mě tam přivedl Vilém, měl tam staršího bráchu. Tak jsme tam pomáhali, nosili jsme koním jabka a starej chleba, pro kterej jsme si chodili za mojí mámou do pekárny, a za odměnu nás pak nechali i jezdit. A kdo jste jednou seděl na koni, tak asi víte, o čem mluvím... Bylo to fakt boží... A s Vilémem taky, dokonce jsme se i trochu líbali, ale ne tak jako třeba ve filmech nebo moje sestřenice Evelína, která je zdravotní sestra, když jsem ji nachytala u nás na schodech s Pažoutem z vedlejší ulice. Neokusovali jsme se a nestrkali si jazyky do pusy, to se mi nějak moc příjemný nepřipadalo, ale stejně to byly dost dlouhý a hustý pusy. A taky mi dal takovej řetízek na ruku s koňskou hlavou. Myslela jsem si, že jako spolu chodíme. A lidi ve třídě si to mysleli taky, a to mi dělalo fakt moc dobře.

Jenomže pak se vrátila Renata a všechno bylo najednou jinak. S Máchou si při hodinách šeptali a nechávali si opisovat úkoly a bylo jim dočista jedno, že já za nima trpím jako ten, jak se honem jmenoval, jak mu ten orel pořád znovu oždiboval játra – to se mu taky divím, tedy tomu orlovi, já játra hrozně nerada... no to je jedno, zkrátka, že trpím. Šimová to nejspíš dělala mně naschvál, protože jí se odjakživa spíš líbili blondáci, jako třeba Maxa nebo Hynek z osmičky, a Mácha je černovlasej. Ale ještě jsme měli ty společný středy a soboty na ranči...

A když další středu přišla s Máchou na ranč i Šimovka, bylo to jako rána mezi oči. Taky mě zradil – asi za to mohly ty prsa, který já ještě neměla... Šimová sice byla jako hrom do police, vůbec nic jí nešlo a na koni seděla jako pytel brambor... asi jako já, když jsem začínala. A Mácha kolem ní pořád skákal, stejně jako kdysi kolem mě. Svět mi zčernal před očima a utekla jsem odtud jako malej harant. A když jsem doma pak bulela jako pominutá, až mi natekly oči a nos a byla jsem jako klaun, přišla za mnou do pokojíku babička, hladila mě po tom mým nagelovaným vrabčím hnízdě a říkala: „To se spraví, uvidíš, život není jenom samej cukrkandl, někdy si lízneš i pelyňku...“ Jo, to se jí řekne, když už má svý jistý a děda jí říká křepelko...

K tomu všemu ještě Poštolka, tedy jako učitelka Poštolková, mi řekla, že bych měla Šimový všechnu tu látku z češtiny a matiky, co zameškala, pomoci doučit. Túdle, ani mě nehne! Ať ji to doučí Mácha, když jim to tak spolu u huculů jde!

Samo, že nahlas jsem to neřekla, jen tak mimochodem, když jsem šla kolem jejich lavice. Vilém, teda jako Mácha, se za mnou vyřítíl na chodbu a že prej jako co blbnu, proč jsem utekla z ranče a proč s Renatou nemluvím, že ji to všechno fakt jako mrzí, že by mi to určitě vysvětlila, kdybysme si to někdy v klídku mohly vyříkat.

„Jo, to určitě, na to ti tak skočím, ty, ty jeden... obšourníku!“ Tohle slovo, který používá občas moje babička, mu vyrazilo dech a už se dál na nic nezmoh. Fakt tam stál jako tvrdý y. Sice sama přesně nevím, co to slovo znamená, ale asi něco dost blbýho, protože tak babička vždycky hubovala na dědu, když si pochvaloval, jaký jsou ty polonahý holky pěkný kočičky. Tak si myslím, že jsem se docela trefila. Ale o moc líp mi tedy nebylo.

No a pak nás Poštolka přihlásila pár ze třídy do recitační soutěže. Mě vždycky básničky bavily, dokonce jsem si nějaký i skládala sama, fakt, nejvíc, když mě Šimová tak zradila, ale nikomu jsem je neukazovala... Komu taky? Táta by řek, že se mám radši učit nebo pomoci mámě a máma by to se mnou začala sáhodlouze rozebírat, a to

se mi zrovna nechtělo. A když odpadla i Renata, tedy jako Šimová, tak mi vlastně nezbyl už nikdo... Chápete tu hrůzu? Nikdo!

Ale když jsem teď nechodila na huculy, rozhodla jsem se, že se budu připravě na tu soutěž fakt věnovat, protože Poštolka slíbila, že když postoupí někdo z nás do krajského kola, pojede tam celá třída. Ať to tedy všichni vidí, i ten zrádnej Mácha.

Začala jsem chodit do recitačního kroužku na zušce a dřela jako mourovatá. Lence, jako vedoucí, jsem se líbila, prej jí vzalo to můj nadšení, a mě to bralo čím dál tím víc, že jsem už skoro zapoměla, proč jsem sem vlastně začala chodit. Fakt to tam bylo supr. Taky mi Lenka vybrala verše, se kterejma bych prej jako měla vystoupit, a já je trénovala i doma – v pokojíku, před zrcadlem v koupelně, na zahradě... Bylo to dlouhý, ale uměla jsem to už nazpaměť, a kdyby mě o půlnoci probudili, tak bych to klidně odříkala úplně bez zaškobrtnutí...

V autobusu, kterej škola objednala na cestu do krajského města, kde soutěž probíhala, si Mácha sednul přes uličku ode mě. Šimová seděla vedle Poštolky a něco s ní horlivě probírala, šplhna jedna podlejavá. A pak už to šlo ráz na ráz – musím říct, že některý ty holky byly fakt dobrý i pár těch kluků. Viděla jsem Mirka Kováříka, kterej seděl hned v první řadě, jak si dělá poznámky do notýsku – prej si vybírá nový talenty do Zeleného peří. Ale pak, když zaznělo moje jméno, mi fakt úplně změkly kolena. Myslela jsem, že na to pódium vůbec nevylezu. Dělalý se mi mžitky před očima a po zádech mi tekly úplně potoky potu, v krku se mi všechno stáhlo, myslela jsem, že ze sebe nevypustím ani hlásku. Bylo mi čím dál tím víc úzko.

Zatěkala jsem očima po sále a uviděla v první řadě Mirka Kováříka, Poštolku, která na mě povzbudivě mrkala, a taky Máchu a Šimovou – vedle sebe... To mě vykoplo z tý vaty trémy, do který jsem se pořád víc zamotávala, nadechla jsem se a spustila: Byl pozdní večer, první máj, večerní máj – byl lásky čas... Už jsem neviděla ztemnělý sál, obličeje spolužáků, ani porotu za sebou na pódiu. – byla jsem s Jarmilou a Vilémem, žila jsem jejich nadějí, láskou, bolestí a slzy se mi hrnuly po tvářích...

„To stačí,“ zarazil mě uprostřed hlas předsedy poroty. „Vidím, že tady Jarmilce Karlovské nechybí ani kvalitní přednes, ani empatie (copak já, kruciš, vím, co je empatie?), ale není na Máchu přece jen trochu mladá?“

„Není!!!“ ozvalo se ze sálu několikahlasně a já přes slzy uviděla usmívající se Poštolku, Máchu a Šimovou, jak vestoje drží zvednuté ruce se zaťatými palci a křičí:

”

B

y

l

a

t

o

p

a

r

á

d

a

.

.

.

“